

ילדי גן

מספרים:

ש לג של
סביונים

כתבה: רינת פרימו

איירה: מאיה איש-שלום

הוצאת ידיעות ספרים

השתתפנו במיזם של ספריית פיאמה,
"הסיפור שלי, הסיפור של כולנו!"

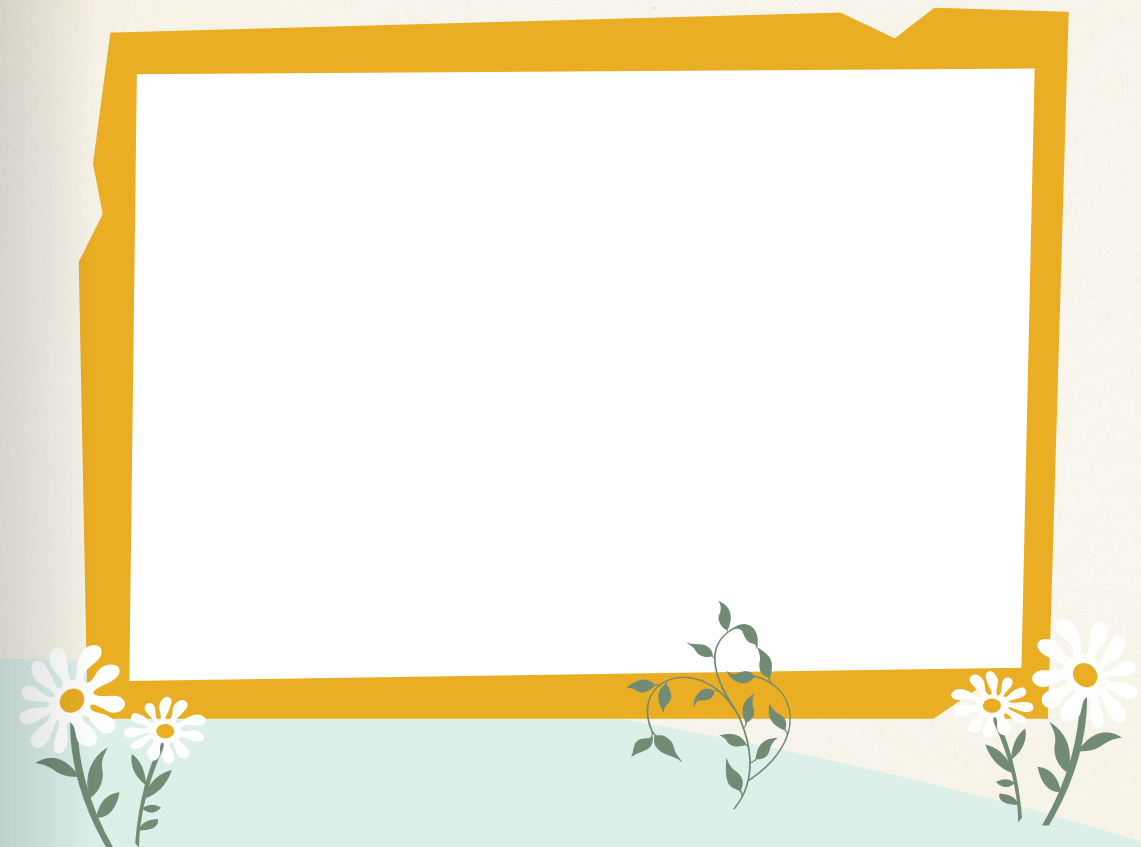
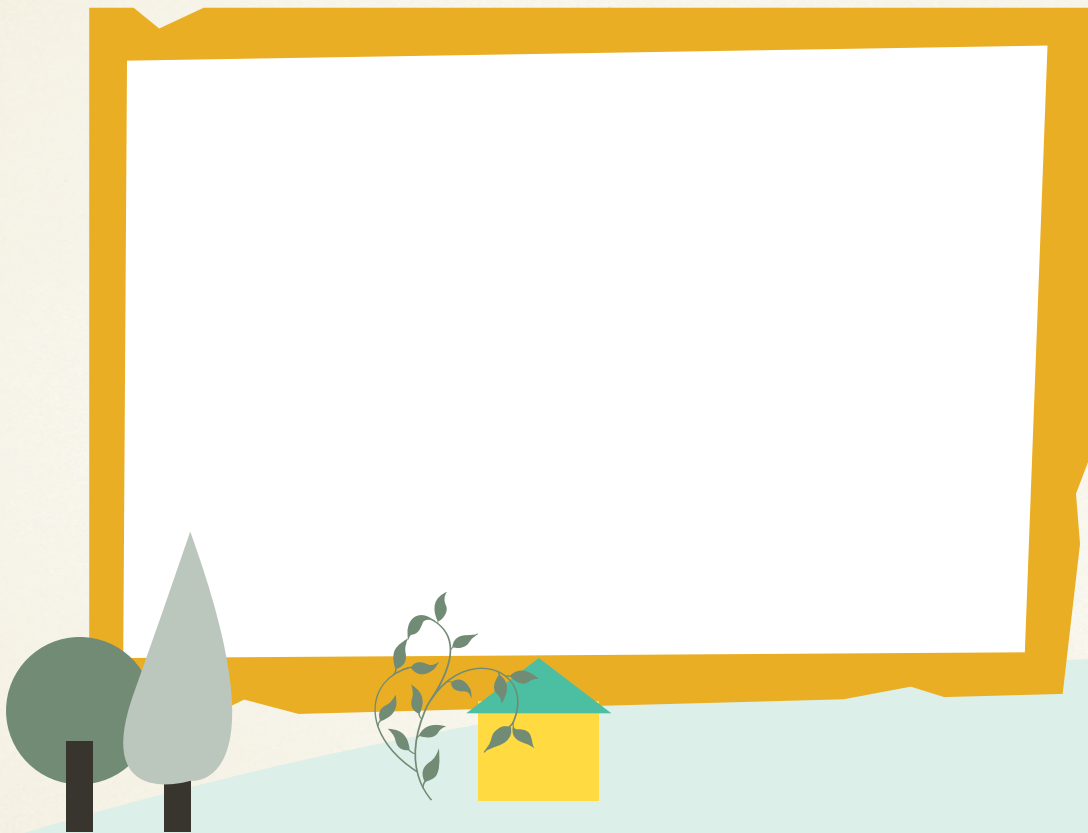
בחרנו יצירה ישראלית, ספר שאהבנו במיוחד.
קראנו אותו יחד ונהנינו. הכנו תלבושות ותפאורות,
התחפשנו, הצטלמנו וזו התוצאה.

* השימוש בטקסט באדיבות המחברת ולשימוש בספר זה בלבד.

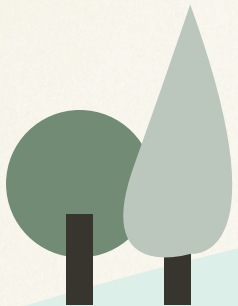
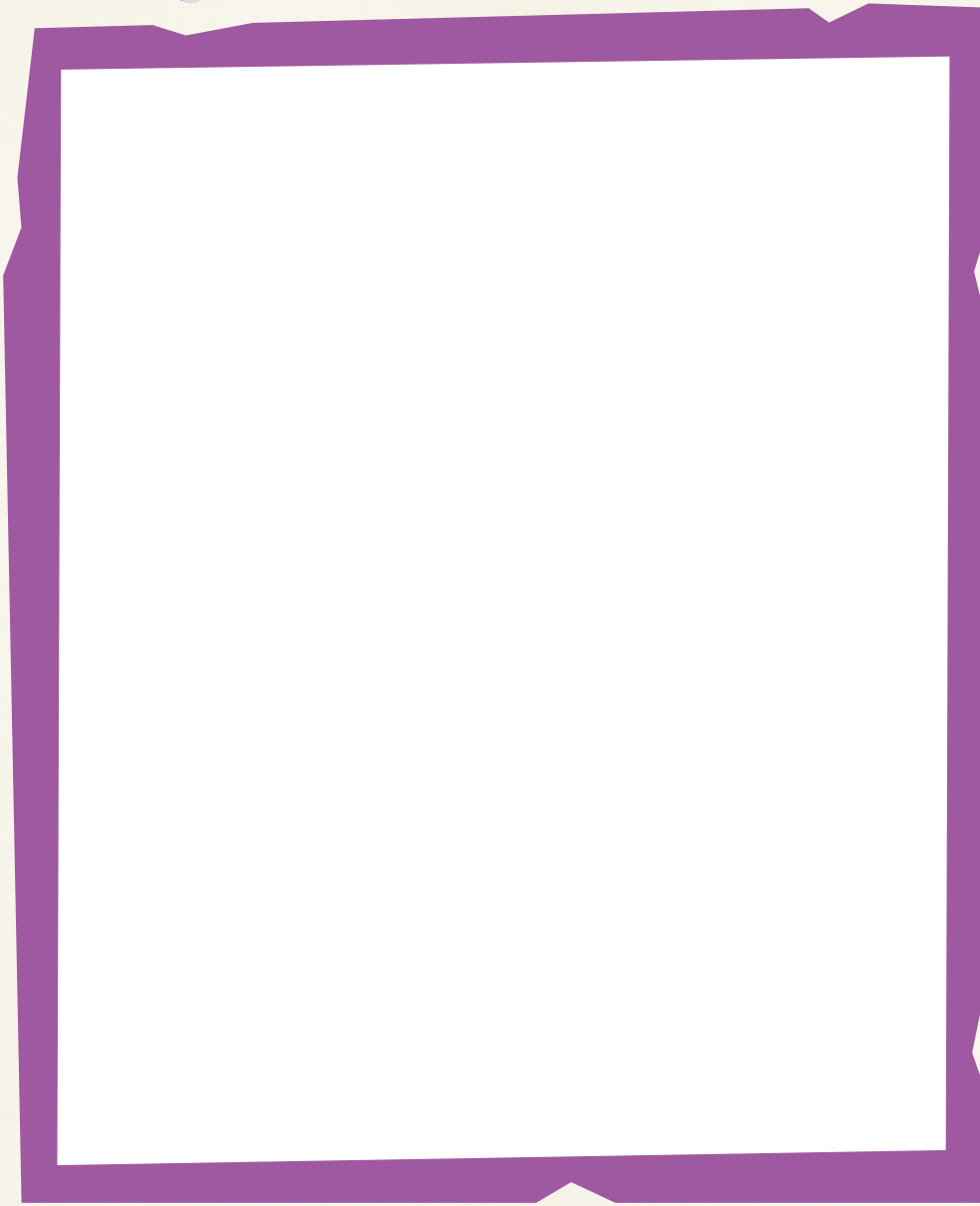

ילדי גן המעיין אוהבים מאוד את השדה שלהם. בקיץ הם חובשים כובעים, נזהרים מהשמש החמה ומהקוצים, מחפשים צל מתחת לעצים ושותים הרבה מים. אבל אחרי הגשם הראשון, והשני, והשלישי, השדה החום נצבע בירוק. לאט לאט יוצאים עשבים דקים מהאדמה, מתמתחים למעלה ופורשים עלים. באמצע החורף כבר מופיעים הפרחים והשדה מלא בצבעים: סגל, אדום ובעקר המון-המון צהב. ומכל הפרחים הצהבים, הילדים אוהבים פרח אחד קטן, שממלא את השדה בנקודות אור: הסביון.

בכל יום ששי הולכים ילדי גן המעיין לשדה שבקצה השכונה. הם הולכים בשורה ארוכה: מרב הגננת בראש, באמצע כל הילדים מסדרים בזוגות, ובסוף הטור הולך טל הגנן.

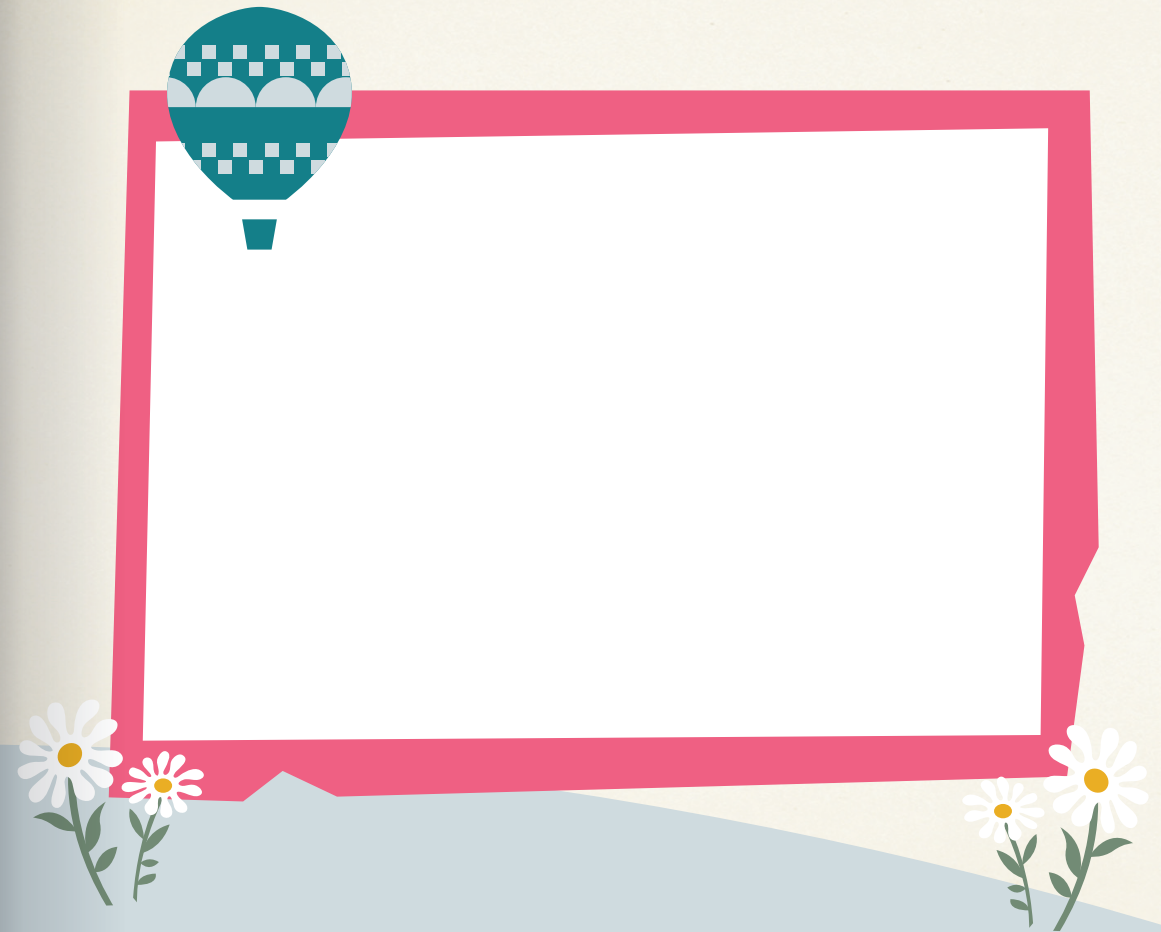

הם קוטפים זרים קטנים של סביונים
ומקשטים את עצמם ואת הגננים.
הם עושים ממנו עוגות סביונים
(ומכבדים את כלם, כמוֹבן). אבל בעקור
הם אוהבים לגלות שהסביון הצהב מלבין
פתאם והופך לסבא זקן עם שערות
לבנות, שאם נושפים עליו הן מתפזרות
בשדה כמו שלג של סביונים.
מרב הגננת ספרה להם שהשערות הלבנות
הן הזרעים של סבא-סביון, ובכל מקום
שבו נופלת שפירה לבנה יצמח בחרף הבא
סביון חדש.

“אבל זה השדה שלנו!” קראה דנה. “אסור לבנות כאן בנינים!”
מרב חיכה. “כשיהיה כאן בנין, יבואו לגור בו משפחות חדשות
ויהיו בהן המון ילדים, חברים חדשים בשבילכם.”
חברים חדשים זה נהדר. אבל מה עם החברים הישנים?
“מה יקרה לסביונים?” שאל שאולי. “גם הם יגורו בבנין?”
מרב צחקה ולא ענתה.
הילדים שכחו מהשלט ורצו בשדה, ושחקו כרגיל בעוגות בצ'
וסביונים וגם במחבואים ובתופסת.

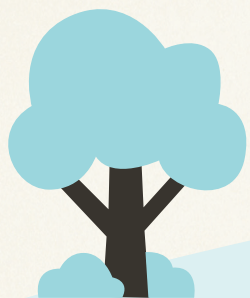

ביום ששי אחד, באמצע החרף, הלכו הילדים לשדה כרגיל.
אבל שלא כרגיל, הם ראו פתאם שלט גדול שלא הכירו עומד
בפתח השדה.
ליבי רצה אל מרב הגננת. “מה זה?” שאלה והצביעה על השלט.
מרב וטל התקרבו לשלט, קראו את הכתוב עליו ונאנחו אנחה
קטנה.
“מה כתוב פה?” שאל איתמר.
“כתוב שבקרוב יתחילו לבנות בנין חדש על השדה שלנו,”
הסביר טל.

ביום ששי הבא ירד גשם והילדים נשארו בגן.
וכך היה גם ביום ששי שאחריו.
החרף עבר והגיע האביב.

יום ששי אחד, בסוף האביב, הסתדרו הילדים
בזוגות כדי לצאת אל השדה.
כשהגיעו אל קצה השכונה נעצרו והסתכלו
בפליאה: בתוך השדה עמדו שלושה טרקטורים
צהבים. הם לא עבדו, לא היו בהם נהגים.
הם רק עמדו שם, צהבים כמו פרחים ענקיים
ומשנים. הילדים אהבו להסתכל על טרקטורים
ולכן הקיפו אותם ואפילו שלחו יד כדי לגעת
בהם, אבל טל ומרב לא הרשו להם לטפס על
הכף הנהדרת או על הגלגלים הגדולים. חבל.
"ביום ששי הבא נצטרך למצא לנו שדה אחר,"
אמרה הגננת מרב.

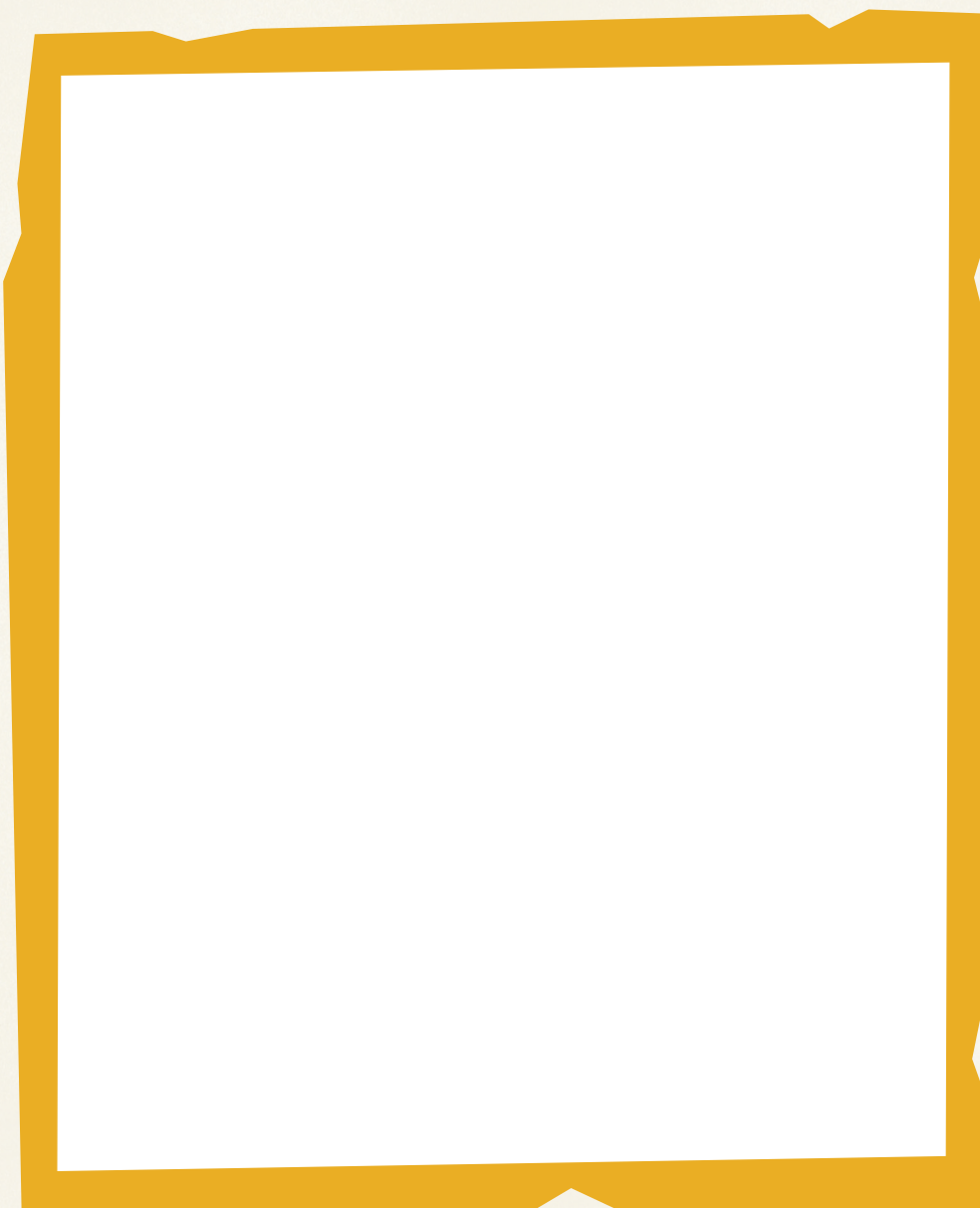

פתאם הבחינו הילדים שחלק מהשדה חפור.
מצד אחד של הטרקטורים היו בשדה שלהם
עשבים ירקיים ופרחים צהבים, ומהצד השני –
רק בורות חומים.

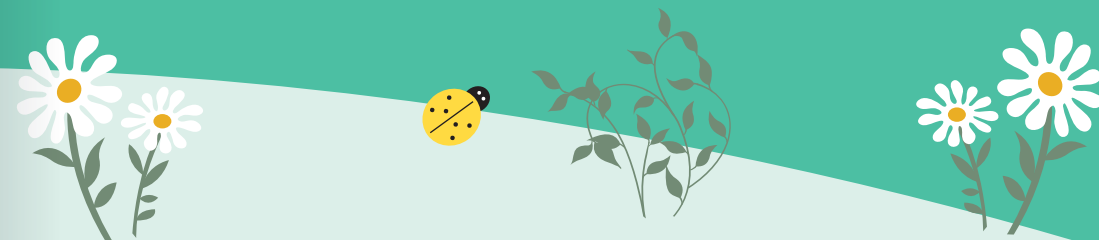
“איפה כל הסביונים כאן?” שאלה ליבי.
“הם פנו מקום בשביל הבנין החדש,” ענתה
מרב. היא קראה לכל הילדים והראתה
להם איפה מתר להם לשחק ואיפה אסור.
לטרקטורים ולבורות הזיה אסור להם להתקרב.
הילדים רצו ברחבי השדה והכינו עוגות
מחול, מים וסביונים. על פני השדה כבר
התרבו הראשים הלבנים של סבא-סביון,
והילדים נשפו בהם וראו את הזרעים עפים
ברוח וצובעים את השדה בלבן. השעות עברו
והילדים כבר היו צריכים לחזור לגן לקבלת
השבת, אבל הזיה להם קשה להפרד מהשדה.

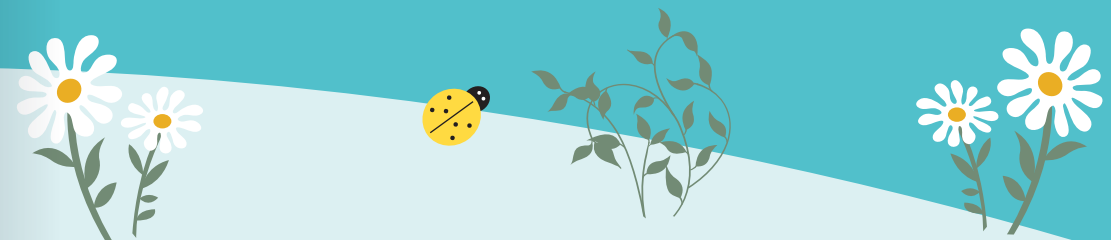
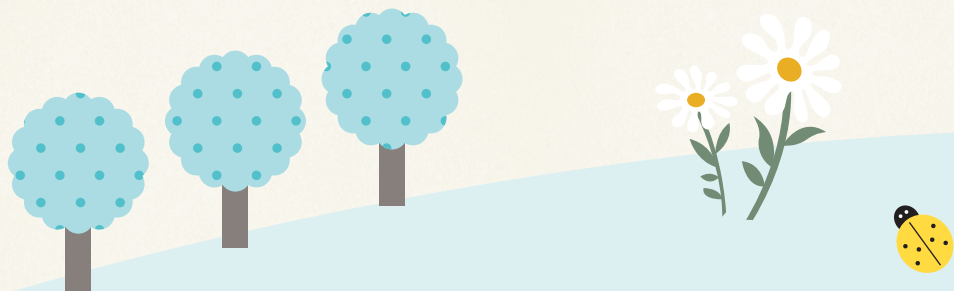

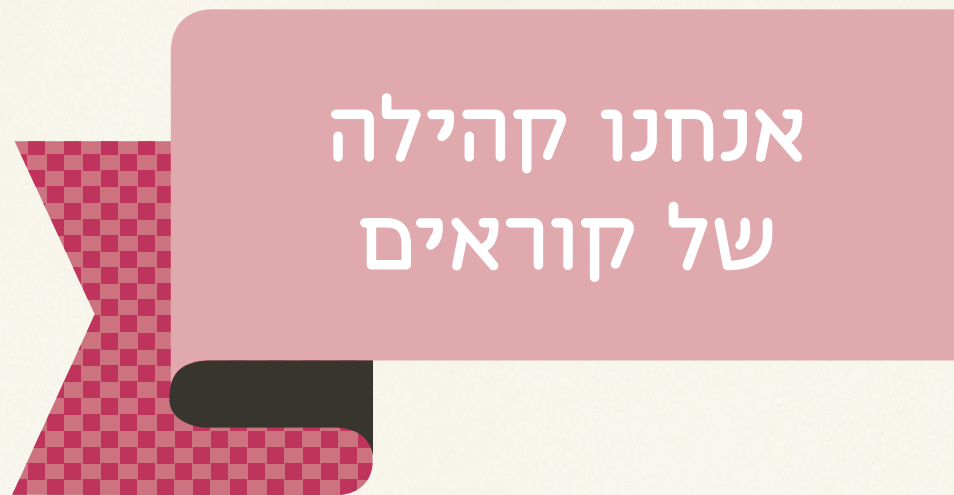
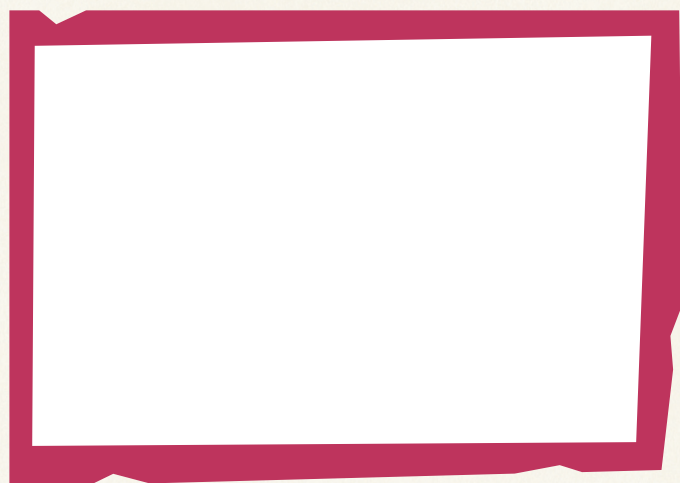
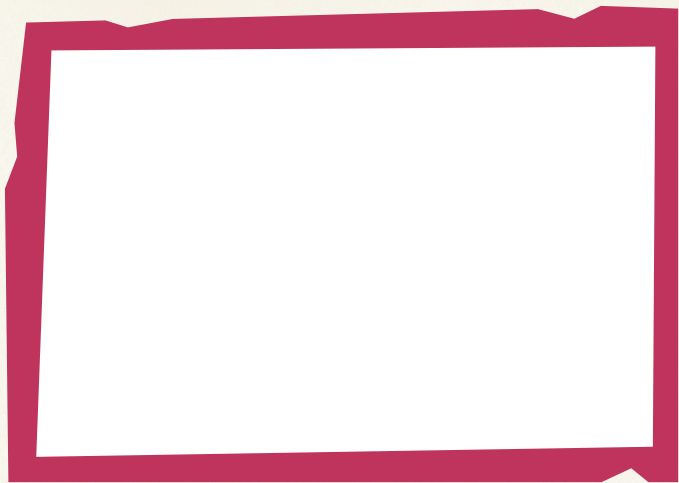
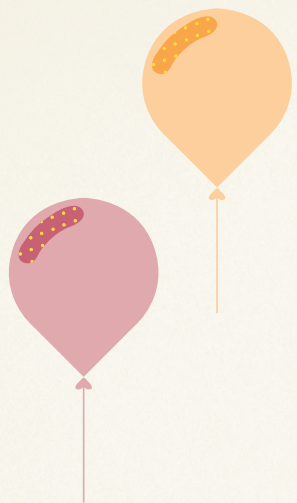
“לא נוכל לחזור לכאן?” שאל שאולי.
“נמצא שדה חדש,” ענה לו טל.
ליבי החזיקה בידיה זר צהב כדי להכניס
לאגרטל בגן.
“אבל מה יהיה עם הסביונים כאן?” שאלה.
“איך הסבאים יפזרו את השלג שלהם? איפה
יצמחו סביונים חדשים?”
“אולי נעביר את השדה למקום אחר?” הציעה
דנה.
אבל איך מעבירים שדה?
“יש לי רעיון!” אמרה ליבי ולחשה אותו לכל
ילדי הגן. זה היה רעיון נהדר.

ילדי גן המענין חוזרים מהשדה בשורה.
כל אחד מהם מחזיק בידו זרי סבא-סביון
לבנים. לכל אורך הדרך הם נושפים, נושפים,
נושפים... הם נושפים אל גנות הבתים, אל הגנה
הצבורית, אל כל מקום שיש בו אדמה.
שגל לבן מכסה את השכונה. שגל של סביונים.
בדרך הבא יצמח בגן חדש בקצה הרחוב
והמון המון סביונים צהבים; הילדים של השדה
ושל סבא סביון, יכסו את השכונה כלה.

אנחנו קהילה
של קוראים

